

Trianonizálódás egy elfelejtett holokausz árnyékában

A *Fejezetek a rácjárások történetéből* című kötet olvasása közben egy tollforgató szerint az ember első reakciója mindenképpen a döbbenet. Ez abból adódik, hogy egy teljesen más magyar múlttal szembesülünk itt, mint amiben ma hiszünk. Helyzetünket ugyanis ez a könyv – ideértve a 2004-es gyászos népszavazást és Trianont is – a déli végeken az elmúlt 600 évben lezajlott, a közvélemény elől szinte titkolt eseményekből, a XIV. században kezdődő rácjárásokból eredezteti. A kötetről egyébként Jeszenszky Géza írt kritikát még a *Hitel* 2009. májusi számában (van persze, egészen friss is: http://kapu.biz/media/online/2013_junius_julius/ 76. oldal).

Az itt leírt középkori, törökkori, kuruc kori és újkori magyarirtások egy mindmáig rejtegetett nagy alföldi holokausz képét vázolják föl a „magyar pusztákon”. A legújabb levéltári és történeti kutatások eredményei azonban lerántották a leplet erről az elhallgatott múlttól, a magyar történetírás mulasztásairól és a szerb történetírás hazugságairól. S talán nem túl nagy szerénytelenség erről itt most éppen nekem írnom, aki e jó másfél évszázados leplet végre letépte. Magam is szenttamási születésű vagyok ugyanis, és már kora gyermekkoromban megismerkedhettem az elképesztő '48-as történettel, amely szerint a lázadó rác (szerb) szakadárok akkor minden magyar és zsidó lakost fölkoncoltak ebben a mezővárosban a csecsemőtől az aggastyánig. Utána kellett ennek tehát nézmem, föl kellett ezt tárnom, ha már a sors szeszélye történészi pályára sodort. Ebből kerekedett aztán, ez a sok évszázadra visszatekintő, ma még „eretneknek” számító kutatási szenvedély. De tartozom ezzel az őseimnek, a népemnek, a hazámnak, az embereknek, a magyaroknak és a szerbeknek is egyaránt (lásd a 2011. december 21-ei nyilatkozatomat az Újvidéki Rádióban: <http://kiwi6.com/file/4szcx5dv8h?autostart>).

E rettenethez mindmáig nem mert ugyanis hozzányúlni, a nyilván még mindig nem önálló és nem független magyar történettudomány, amit a szakma képviselői tárgyunkban a szakértelem botrányos hiányával is alátámasztottak, például a 2010. június 18–19-én Baján megrendezett magyar–szerb történészkonferencián. A tárgykör megvitatását a konferencián lásd a honlapomon: <http://www.delvidekia.hu/fogadtatas.php>. Itt található az előadásom szerkesztett szövegváltozata is (<http://www.delvidekia.hu/konferencian.pdf>). A tarthatatlan helyzet javítása érdekében tett erőfeszítéseim

egyébként az idén már talán némi eredménnyel kecsegtetnek. A kezdeményezésemre ugyanis föláll egy független történészekből álló oknyomozó történészbizottság, amely valóban tárgyilagos módon kívánja föltárni a délvidéki magyarság múltját úgy, ahogy az valóban megtörtént. A bizottság feladata az első rigómezei csatáig visszanyúló, máig elhallgatott és szőnyeg alá söpört rácjárások föltárása lesz, a XIII. századtól egészen a XIX. századig. Erre nézve megkerestem a délvidéki magyar pártokat, hogy erkölcsi-politikai háttértámogatással segítsék elő ezt a népeink közti viszályokat békésen rendezni kívánó szándékot. Most, amikor még meg lehet őket vitatni! A kezdeményezést egyelőre kedvezően fogadták, a VMDK 2013. június végén határozatba vette, hogy indítványozni fogja a független kutatócsoport létrehozását.

Ez érthető. Hiszen Bácsszenttamás az 1848-as rácjárások kiindulópontja, a mindmáig szőnyeg alá söpört délvidéki magyarirtások legelső vérmezője volt. De ma már nem hogy megemlékezések, még emlékhelyek sincsenek Szenttamáson. Senki még csak nem is tud a végzőzős múltról. Erről szól például Farkas Adrienne *Gyermekfejek – Miért nem emlékezünk meg az 1848–49-ben elpusztított délvidéki magyar polgári áldozatokról?* című nem régi, e megdöbbentő nemzeti tájékoztatlanságot is kiemelő cikke, a *Magyar Nemzet* 2013. július 13-ai számának 34. oldalán (<https://magyarnemzet.digitalstand.hu/olvaso/21317#18>). Még kisebbségi magyarként határoztam el 1985-ben a dél-bácsági Szenttamáson, hogy megírom a történelmi igazságot szülőföldem szerb uralom alá vetésének elhallgatott titkait és borzalmait illetően; hogy fölvilágosítom a magyar közvéleményt, és fölrazom végzetes közönyéből. Ezt aztán, egy délvidéki többségi magyar közegbe költözvén, illetve 1993 óta már a mostohaországunkba kerülvén, igyekeztem megvalósítani, jöllehet időközben számomra kiderült: nincs is már magyar közvélemény, szinte nincs is magyarság. Kivéve talán a lakosságnak azt az egynegyedét, amely ama nevezetes december 5-én még igennel szavazott a történelem céltáblájára szögezett, idegen uralom alá vetett magyarság kettős állampolgársága ügyében. Így hát nem csak egy történelmileg kevésbé fajsúlyosnak hitt országgrész múltját írom, de ezt hovatovább, csak egy 4–5 millió főt számláló magyar népnek vagyok kénytelen megírni. Beleértve e számba természetesen a trianoni határokon túl élő magyar érzelmű embereket is!

A többi, magát csak megszokásból magyarnak valló embert ugyanis egyszerűen nem érdekli az igazság, sem Erdélyt, sem Délvidéket, sem egyéb tájakat illetően, mert nem magyar érzelmű. S ezen a 2010-es kormányváltás sem sokat segített. Ők azok a magyar származású honfitársaink, akik még ma is „ukránoknak” mondják a munkácsi vagy csapi magyarokat, és „jügóknak” vagy „szerbeknek” a zentaiakat vagy magyarkanisaiakat (lásd <http://kanadaihirlap.com/2013/02/01/orulet-a-kobon/> 2013. 02. 14.). Mostohaországunk figyelme ugyanis egyedül a zsebére képes összpontosítani, a zsebmagyarság számára pedig nincs Erdély, Felvidék vagy Délvidék, csak Románia, Szlovákia és Szerbia. Ezt a helyzetet ez a most megjelent kötet nem egyszerűen a déli és középső országreszeken az eltelt évszázadok folyamán kiirtott magyarság szomorú tényéből eredezteti. Igaz, Trianon elsősorban annak a hatalmas vérontásnak köszönhető, ami a XVI–XVII. század folyamán a magyar nép $\frac{3}{4}$ -ének az eltörlésével járt. Miután azonban a török kori kétszáz éves háborúban (1521–1711) e népirtások nagy részét az oszmán majd német császári zászlók alatt dühöngő rácjárásoknak tudhatjuk be, némiképpen azt az értékelést is helytállónak fogadhatjuk el, hogy tágabb értelemben is a folyamatosan betelepülő rácság (szerbség) országbomlasztó szerepvállalásának köszönhetjük ezt az egész mai helyzetünket. Hiszen népünket és történelmünket délről törték derékba, s ha így nézzük vissza az eseményeket, akkor be kell látnunk: Délvidék elide-

genítésének titkai és borzalmai mindennél fontosabb szerepet töltenek be a történelmünkben...

Gyorsan rá kellett így jönnöm, hogy a Szenttamásról és Földvállról kiinduló, rettentő negyvennyolcas rájárások – de a rá következő moholi, adai és szegedi magyar boszúállások, illetve Perczel Mór tábornok tavaszi hadjárata is – tökéletesen érthetetlenek, és szinte a levegőben lógnak, amennyiben nem ismerjük ennek a hihetetlenül mérges területi viszálynak a gyökereit. S hát honnan is ismerhetnénk? A vígan vajdaságosok mai tájékozatlanságát mutatja már pusztán az a tény is, hogy a magyar közvélemény például már azt sem tudja, hogy a „Vajdaságot” békés és ártatlan magyar lakosok ezreit legyilkoló szélsőséges szerbek kiáltották ki, találták ki. Körülbelül ugyanúgy, ahogyan most nemrég megpróbálták Horvátország egy részéből „Szerb Krajínát” csinálni. Pedig „Vajdaságot” csakis olyan ember emlegetett, egészen a legújabb, 1944/45-ös titóista népirtásokig és etnikai tisztogatásokig, aki Magyarországnak és a magyarságnak esküdt ellensége volt. A „vajdaság” (hercegség) tehát, egy ’48-as rác (szerb) szakadárok által alkotott magyarellenes elnevezés, amely a történelmi Délvidék tulajdonneve lett – a magyargyűlölők körében – azt követően, hogy a lázadók kikiáltották itt 1848. május 13-án a törvénytelen államukat, a „Szerbiai Hercegséget” („Vojvodstvo Szrbija”). A trianoni döntés (diktátum) után aztán, először az itt idegen uralom alá került magyarságra, majd 1945 után a sztalinista megszállás alatti tömbmagyarságra is ráerőltették ezt a Délvidék helyett. A „Vajdaság” kifejezés tehát olyan gondokkal terhes, amelyet kellő történelmi műveltséggel bíró ember – a Délvidék, Alvidék, Dél-Magyarország stb. helyett – csak akkor használ, ha nagyszerb célokat kíván szolgálni. Vagy akkor, ha megtévesztett emberről van szó.

Amennyiben érteni kívánjuk tehát e tárgy föltárásának nehézségeit és különös akadályait, értenünk kell a magyar nemzeti szétesettség jelen állapotait is. Mert ha például mi, délvidékiek a Száván túlra utazunk, s azt mondjuk, hogy magyarok vagyunk, mindenkor megkérdik tőlünk, hogy Magyarország mely részéről vagy hogy Budapestről jöttünk-e. Ott el sem tudják képzelni, hogy az ő országukban is élnek őshonos magyarok! Csakhogy Budapesten is ugyanilyen barátságosan udvariaskodnak egyesek – még a XXI. század elején is – a határokon belülre látogató, magyarságáért megszenvedett, nemzetiségére joggal büszke, harcos és szenvedélyes székellyel, délvidékivel stb. szemben, hogy „ön magyar származású...?” vagy, hogy „hol tanult meg ilyen jól magyarul...?”. A szomorú igazsághoz hozzátartozik persze, hogy ehhez a helyzetképhez jelentősen hozzájárultak azok a Titó alatt elnemzetietlenített délvidéki magyarok is, akik annak idején úton-útfélen a jugoszlávságukkal tüntettek. Sok anyaországi azonban valósággal versenyre kelt velük, s azt is lejúgóztá-lecseszőztá, aki csak undorral s könnyek között tudott ezzel szembesülni. Mert mindezt Budapesten immár ékes magyar nyelven teszik természetesen. Esetleg kirekesztő és – egy sajátos – *nemzetietlenkedő fasizmussal* is, amikor mintegy öngazolásképpen egyenesen ránk dörrennek: „Maguk nem magyarok, hanem románok!”¹ Miért is? „Hiszen én sem vagyok magyar érzelmű ember, hogyan lehetnél akkor te az!” – vélik ugyanis időközben, valahol mélyen-mélyen a tudatuk alatt. Igen, kedves „Anyországa”...! Általános a panasz az immár szó szerint „hetedhét országba” szabdalt határon túli magyarok részéről, hogy rendre leukránózzák, lerománózzák, leszerbezik, leszlovákozzák és különféle megalázó megjegyzésekkel illetik őket az „Anyországaiban”, már az államhatártól kezdve. Még ma is...

¹ Pekár István: Magyarul beszélő román. *Szabad Föld*, 1998. június 9., 5.

A legújabb történesek immár hétfelé osztották a magyar nyelvterületet: Csángóföld és Erdély *Romániában*, Felföld és Felvidék *Szlovákiában*, Kárpátalja *Ukrajnában*, Délvidék *Szerbiában*, Drávaszög, Drávántúl és Muraköz *Horvátországban*, Muravidék *Szlovéniában* és Várvidék *Ausztriában*. De ha e hetedhét országon túl nézünk, akkor is magyarok százezreivel és millióival találkozunk a világban. Csak ők nem hétrét görnyedten mint leigázott őslakókként élnek, hanem emelt fővel mint a többségi lakossággal békében élő bevándorlók. A leigázottak sorsa azonban kétségbeejtő. Akkor is, ha az „Anyországba” kerülnek. Van, aki nyíltan is hangot ad gyűlöletének az ilyen „betolakodók” számlájára: „Neve alapján arra következtetek, hogy Ön is a határon túl látta meg a napvilágot, majd később telepedett az anyaországba, és azóta *élsőködik* rajtunk.”² Sőt akadt immár egy politikus is, aki ország-világ előtt tagadja az erdélyi nemzettestvéreink magyarságát. Személyes tapasztalataimról is be tudnék számolni a vádaskodók indultairól, amely sértegetésektől a véres tettelegességig terjed. Ha tehát otthon valakinek a magyar anyját szidják, mert rájöttek, hogy ez őseivel együtt is már évszázadok óta ott él, s így Szlovákia vagy Szerbia területi épségét már a jelenlétével is „veszélyezteti”, itt majd az állítólagos román vagy szerb fölmenőit emlegetik. Legalábbis a kifejezett idegengyűlölők, akiknek még az igazi magyarság sem fontos, ha az határon túli és még mindig létezik. Mert furcsa egy idegengyűlölet az „anyarországi”, melynek még a sovinizmusa sem magyar vagy nemzeti, hanem kismagyar, illetve éppenséggel magyargyűlölő, vagy ahogyan ennek képviselői hiszik – „igazi magyar”. Pedig ha tudnák, hogy egészen a XVIII. századig, jó egy évszázadon át, éppen a ma határon túlinak ismert területeken élt a magyarság zöme! Lévén, hogy köztudomás szerint, az ország középső területét – Nagyváradtól egészen Győrig – ellenségeink a török korban meglehetősen elnéptelénítették.

A Trianonban később kiötlött határokon belüli területekről ugyanis, javarészt kirtották és elhurcolták ekkor a magyarságot. Akik tehát ma mégis itt élnek, származásuk szerint gyakorlatilag mind határon túliai! Utódaik zöme, a mostohaországiak agymosott része ma mégis azt képzelem, hogy aki a határon túlról jön, az eleve nem is lehet igazi magyar, az mind tamásiul beszél, és ingyen agyondolgozza – vagy fölakasztja magát. Tisztelet a kivételnek, mert sokan vannak természetesen a trianoni államhatárok között is együttérző, áldozatkész és valóban emberséges lakosok – csak éppen, sajnos, nem elegendő. Itt most tehát a megszállókkal együttműködő, a magyar anyanemzetet Moszkva hatalmára támaszkodván kizsákmányoló és elnyomó oldal hangadó rétegéről és e korszak megtévesztettjeiről van szó, azokról a mamelukokról és gyászmagyarokról, akik a fáradságot már azért is sajnálják, hogy elolvassák az annak idején általuk is használt (mire?) történelem tankönyveket, s végre megtanulják, mikor is jöttek magyar földre a rácok, hogy miért s mióta kerültek Nagy-Szerbiába ezek a magyarok? Egyáltalán, hogy mi is a történelmi Délvidék, s hol van ez a térképen? De természetesen, nem szabad igazságtalannak lenni az ilyen embertársainkkal szemben sem. Tudni kell ugyanis, hogy az itt fölelegetett szemrehányások tulajdonképpen csak féligazságok, mert a Kádár-korszak történelemoktatása és főleg „magyarságnevelése”, enyhén szólván is hézagos. A gyerekek nem tanultak az iskolában szinte semmit sem a határon túli magyarság múltjáról, főleg nem arról, ami a sorsát közvetlenül érintette. Mindannyiunkkal megtörténhet ilyen iskoláztatás után, hogy súlyos történelmi

² Levelesláda; *Országjáró*, 2002. március-április, 2.

és nemzettudati téveszmék rabjaivá leszünk! Egy vagy két mondatban intézték el például a „szerbek” déli határok mellé való költöztetését is. Okokat, következményeket, hódító igényeket nemhogy nem elemezték, de meg sem említettek!

Valahol tehát ebből a szempontból még az anyaországi magyarság is megtévesztett néptömeg, amelynek egyszerűen „kimosták” a tudatából a határon túliak iránti érdeklődést. Az igazság másik fele, hogy ebben az országban már mindenki tudott volna segíteni magán azáltal, hogy kikeresi a könyvtárból az eldugott régi történelemlékönyveket. Ez igaz ugyan elvileg, azonban gyakorlatilag nem kérhető számon egy egész néptömeget. A fölháborodás hangja tehát itt, az anyaországi megtévesztettek esetében csak föltételes: tulajdonképpen csak annak szól, aki e megtévesztettségéhez valami okból már megrögzötten ragaszkodik minden jószándékú segítség dacára! Rajtunk áll vagy bukik, hogy – fölvilágosító segítségünk híján – mennyire maradnak ezek a „románózó” emberek magukra a jövőben, avagy sem. Azok, akik a nemzeti összetartozás fogalmáról is furcsa nézeteket vallanak. Akik például a Nyugati pályaudvar hangosbemondójaként csak Oradea, Cluj-Napoka, Razboieni, Tirgu Mures stb. helységeket ismernek már, mintegy üzenvén az odatévedt erdélyi magyaroknak: „lapítsanak, mert a megmaradt Magyarország lemondott róluk”.³ Avagy, akik a Keleti pályaudvar pénztárosához hasonlóan, egyenesen ledorongolják a határon kívülre ítélt *magyar érzelmű* látogatókat. Aki, ha kell, még kioktatja s lovat is ad elnyomóik és megalázóik – például az odalátogató magyarelles újságírók – alá, miszerint Szabadka helyesen Subotica (ejtsd: Szubotica) és még az „Anyaországban” is „csak Novi Sadra lehet jegyet váltani, és nem Újvidékre” stb.⁴ Másrészt ugyanakkor azon elmélkednek egyesek, lesz-e még Magyarország, lesz-e még egyáltalán magyarság ezer év múlva, s hogy milyen érzés lenne, ha hirtelen odapottyanna egy időutazó a mából megnézni elfogyott s eltemetett, kihalt nemzetünket, annak kései leszármazottait...

Nem is sejtik ezek a nemes lelkű jövőkutatók, mennyire fölösleges – mennyire hiú ábránd – újabb ezer évről álmodozni. Ők nem tudják, hány és hány embert ért el már rögtön a trianoni határok átlépését követően ez az elviselhetetlenül fájdalmas fölismerés, hogy: *nincsen többé Magyarország!* Ők nem is képzelik, mily mérhetetlenül keserves csalódás, mily lesújtó döbbenet vár az Anyaország ölelő kebelét kereső szerencsétlen, magyarságában elnyomott honfitársakra, ha már csak itt tudatosodik bennük a rettenetes tény, hogy az általuk keresett *magyar* ország, miben otthon még minden bizalmukat, minden reményüket vetették, csak az álmaikban s reményeikben létezik már, hogy az általuk áhított Magyarország *nincsen többé!* Helyette egy félelmeiktől terhelt, gyáva és idegengyűlölő Mostohaország fogadja – jobban mondva: rekeszti ki – őket, ridegen és szemfogatón, ahol a fasiszta magatartású kismagyarok szemében maga Petőfi és Kossuth a „fasiszta”, ahol nemzetben gondolkodni egyszerűen „alpári” sőt „aljas” dolog lett. Mi több, majdhogynem emberségben is! A háborúban vesztes, hol vörösre (a bolsevizmus előőrse), hol fehérre (horthysta ellenforradalmár), hol feketére (Hitler utolsó csatlósa), hol pedig rózsaszínre (kádárista ellenforradalmár) meszelt trianoni csonka-magyarságban éppoly természetes lett a kisebbségi érzés és az ezzel együtt járó nemzetietlenkedés, mint győztes szomszédaira a fölsőbbrendűség képze, illetve a nemzetieskedés. Jellemző, hogy magyar részről utóbb már a hazaárulás pusztá fogal-

³ Lásd *Erdélyi Magyarság*, XI/40. Budapest, 1999, 47.

⁴ Lásd Petkovics Kálmán: *Helységnevek. Hét Nap*, 1987. január 9-ei szám.

ma is majdhogynem eltűnt: hiszen a moszkovita rendszer – megvásárolt lelkű magyar rabszolgákból kiképzett – mameluk testőrei nem is tudtak már olyat mondani, amit ezzel a szóval illettek volna! Valójában pedig éppen ellenkezőleg, nemzetieskedő nagymagyarok nem voltak sehol sem – ki is lett volna olyan örült?! –, mert hiszen abban a helyzetben már *szinte mindenki a hazát árulta*, aki élni s mozogni is mert.

Sokatmondó és vészesen kétségbeejtő jelenség volt ez egy nép életében. Kihaltak, kipusztultak ebben a véres században a magyar nemzeti és embernyi jellemhősök, tűzzel-vassal, sósavas káddal, karóval s nyúzókéssel rendre kiirtották őket. A nemzetnek új hősökre lenne szüksége immár! Mert szinte egyéb sem maradt, csak a részvétlen kenyérféltés, az önletagadó – magyarságot kirekesztő s megbélyegző – európaiaskodás (?), a mássággal való tüntetés, a gúnyos magyartalankodás. Avagy éppen ennek párja, újabban a mind divatosabb magyarkodás, és természetesen a mindebből egyenesen következő nemzetben belüli széthúzás, cserbenhagyás, sőt gyűlölködés. „Nem Kórógynál kell védenünk a magyar határokat” – szellemeskedett például ország-világ előtt egy ma is ismert közéleti személyiség a legújabb balkáni háború kezdetén. Válasz volt ez Chrudinák Alajos *Panoráma* című tévéműsorára, amely tisztességgel hívta föl a figyelmet a Magyarországtól már 1868-ban elcsatolt, ezeréves Kórógy vészterhes helyzetére. A falut a szerb csetnikiek azonban rövidesen szétlőtték, őslakóit Magyarországra úzték, nevét pedig Szrpszka Palacsára változtatták! A szellemesnek éppen nem mondható illetőt pedig ma már egy – hozzá hasonlóan – nemzetivé lett párt berkeiben látjuk politizálni. Valójában tehát, Kis-Magyarországon is sok millió ember pusztán azért vallja magát magyarnak, mert a sors durva szeszélye folytán éppen ide született. Ez azonban csak politikai vagy államtudat: nemzettudatnak nyoma itt már nem sok akad! Kezet foghatnak, kezet is fognak ők a magyargyűlölkövel a trianoni határok fölött: a magyarságukat vállaló embertársaik megvetésében! Mindezen magyar származású tömegekre ugyanis jobbára kifejezetten jellemző a túlbuzgó (neofita) kismagyarkodás, avagy a kifejezett nemzettaadás: míg Budapesten ők fasisztáznak, addig például a zsdálai magyarok a legnagyobb horvátoknak tüntetik magukat föl! Ízes *magyar anyanyelvükön is!*

Amint sok moldvai vagy felföldi magyar is egyenesen a román vagy szlovák érzelmeivel tüntet. De a németországi dánok, az ausztriai szlovénok és a soproni osztrákok (akiket a sztalinisták aztán kitelepítettek) is így, népszavazáson utasították el a nemzeti hazájukhoz való csatlakozás lehetőségét! Pontosan ez történt volna a nemzetpusztító kommunista önkényuralom végén már sok elszakított magyar vidék esetében is, de ez történt volna 1920-ban a felföldi tótokkal is, ha megkérdezik őket! Népszavazás esetén a történelmi Magyarországot nyilván föl sem szabadlják, mindössze az elmúlt századokban elmagyartalanodott Máramaros és a temesközi-hunyadi térség, valamint a titeli háromszög szakadhatott volna el a hazától! Ezért nem engedte ezt meg a más akaraton levő London és Párizs – Washington pedig akkor sajnos ebbe már nem szólhatott bele. Az ilyen világpolitikai fölsőbb szándék azonban meglehetősen forgandó. Ha ez az akarat a magyar kérdésbe egyszer megint beleszól, akár jelentős magyar területek is fölszabadulhatnak úgy, hogy ott néhány év után ismét magyarrá válna a lakosság – *pusztán a határváltozás tényének okán*. „Na de mit csinálnak a magyarok öt millió románval Erdélyben, ha az visszatérne Magyarországhoz” – gúnyolódna ezzel szemben manapság oly sokan?! Szó sincs róla: ha a történelem úgy akarja, öt millióból öt év múltán három sem maradna – de még talán egy sem –, ha kellő bölcsességgel

vonják meg az új határokat. S akkor még semmit sem szoltunk a Kazahsztántól Amerikáig szétszóródó, legkülönbélebb nemzet tudati létben élő, még tömegesebb magyar milliók esetleges föltámadásáról és hazatéréséről! Jó lenne persze egyszer már pontot tenni, a nagyhatalmi érdekek minden kori fegyvereként jelentkező Trianon ügyére. Csak az a kérdés, hogy kell-e? *Mert határok fölvizsgálására csak akkor érdemes gondolni, amennyiben a térségben élő emberek szenvedését ezáltal valóban csökkenteni lehet!...*

A jelen körülmények között azonban, egészséges nemzeti érzelmű, erős magyar értelmiség híján nemhogy valamiféle magyar föltámadást, de még a magyar sérelmek kutatását és megírását sincs aki vállalja. Sokak szerint nincs is már hovatovább, aki a föltáadásukat egyáltalán igényelné: mintha csak egy kihalt, de legalábbis tetszhalott népről volna szó, melynek sorsa-múltja a világon senkit sem érdekelne igazán. Sőt, a világot talán még inkább érdekelné is, mint magát a magyart. Ritkán hangoztatjuk, szégyelljük s agyonhallgatjuk, de ma már – hála a december 5-ei népszavazásnak – legalább tükörbe nézhetünk és végre fölismerhetjük: korunk magyarságtudatával hatalmas gondok vannak. *Erősebb, összetartóbb volt a magyarságtudat a középkorban, mint ma.* Az igazsághoz természetesen hozzátartozik, hogy ott van valahol Kis-Magyarországban is a magyar ország, csak éppen keresgélni kell. Él még a mostohaország vastag közönye alatt az ősi ösztön, a régi anyaország – ha öntudatlan állapotban, elaléltan is. De ha jól magunkba nézünk, s nem áztatjuk egymást, akkor rádöbbenünk, hogy egyáltalán nem lehet 15 vagy 20 millió magyarról sem beszélni – s nem is azért, mert a népességfogyás korát éljük. Jó, ha van még 4-5 millió magyar *nemzetiségű* ember s nem ám az országhatárokon belül, hanem – elsősorban a határon túl! Mert ugye a szomszéd országok idegen uralma alatti kétmillió, magyarságát ilyen körülmények között is vállaló és megőrző honfitársunkból mintegy másfél milliót sorolhatunk tiszta szívvel ide, a világban – elsősorban Amerikában – élők közül pedig további egymilliót. A nemzeti érzés trianoni börtönévé tett Kis-Magyarországon azonban a határon túliaktól talán még kevesebb is már a valóban magyar érzelmű ember. A többi már csak magyar *származású* minden tetten érhetően valós nemzet tudat nélkül...

Sokat gondolkodtam, hogy hogyan lehetne megértetni azokkal az emberekkel a délvidéki magyarság nemzeti sérelmeit, akiknek a szíve nem különösebben nyitott erre. Azokkal, akik pl. a nyilas önkényuralom áldozatai voltak valamilyen módon – s itt nem csak a zsidó testvéreinkre vagy az 1942-es újvidéki razzia túlélőire gondolok. Azokkal, akik nemmel szavaztak a kettős állampolgárságról rendezett népszavazáson, vagy annyira tartották fontosnak ezt a kérdést, hogy még csak el se mentek szavazni. Tekintettel arra, hogy Kis-Magyarország háromnegyede ehhez a megtévesztett néptömeghez tartozik, egyáltalán nem érzem fölöslegesnek ennek a kérdésnek a boncolgatását! Mindig is úgy éreztem, hogy az átlag magyarországi ideges lesz, ha délvidéki magyar sérelmekről hall. Ez a magyar és magyar közti érzelmi szakadék talán akkor mutatkozik meg a leginkább, amikor az ilyen ember rácsodálkozik az általa következetesen románnak gúnyolt erdélyire vagy júgónak csúfolt délvidékire, hogy milyen jól megtanult magyarul! Az ideérkező délvidékinek határozottan az a benyomása támad, hogy a trianoni határokon belül négy ember közül három csak magyar származású – mindenféle nemzeti együttérzés nélkül. Olyan, akit sért, ha egy határon túli a saját nemzeti sérelmeiről mer beszélni. Le kell azonban végre rántani a leplet a nagyszerb magyarirtásokról, még ha ez itt-ott szemforgatással vagy kifejezett émelygéssel, szédelgéssel is jár. Attól, hogy egy népirtás győzedelmesen tobzódik, és amikor csak al-

kalma nyílik, szabadon ki is éli magát ahelyett, hogy a legyőzöttek szennyeseként, mindenki prédájaként lebegne a világ előtt; attól még le kell lepleznünk ezt a fajgyűlöletet is – és ez csak a legkevesebb, amit meg kell tennünk. Még ha oly sokat hallom is a kényes és közönyös beszédet: „Ááá, minek kell ilyet leírni, én ezt el se bírom olvasni...!”

Érdekes, hogy sok ilyen ember azért el-elolvassa a legyőzöttek megpróbáltatásait ecsetelő írásokat, de akkor már csak a megrendülés hangján szól róla. Ez pedig mindent elárul: nem viszonyulunk népiértáshoz és népiértáshoz egyféleképpen: az egyikben „illik” megrendülni, a másik esetében viszont nincs ilyen elvárás. Az egyiknél fogalom a holokauszt, míg a másiknál már a népiértás is „indulatot keltő”. Közben alakoskodunk önmagunk előtt is. Holott nekünk nem is ugyanaz a sváb vagy magyar kislány szenvedése Titó halálgyáraiban, a zsidó gyermek szenvedésével Hitler táboraiban. Nekünk nem ugyanaz a megvert és a győztes nép könnye-vére, s csupán azért, mert a magyar holokauszt fölötti megrendüléshez bizony már elkötelezettség és bátorság is kell, míg a másikkhoz elég akár csak a törvény erejével is megtámogatott, uralkodó közhangulathoz csatlakozni. Nemcsak tisztességtelenek vagyunk ilyenkor magunkkal szemben, hanem – mondjuk csak ki! – gyávák is. De, hogy megértsük milyen mélyre is süllyedtünk, leírok itt most egy véres történetet. Megkérem a nyájas olvasómat, figyelmesen olvassa ezt el, és közben önmagát is figyelje. Mert Szerda Illés segédrendőrt és feleségét is a kiskorú lányukkal együtt végezték ki 1944-ben Csurogon. Azt akarom most, hogy képzeljék ezt maguk elé.

Elképzelte már valaki közülünk, milyen a kínhalál? Az áldozat haldoklását, kétségbeesett könyörgését, a szálnalmas rángatózását, mielőtt kilehelné a lelkét? Látjuk a kislányt, véresen összeverve, megerőszakolva? S a kínzás titóista módszerei rendkívül változatosak voltak. Szabó-Capár Györgyöt pl. ujjongó tömeg előtt, a görögkeleti szerb templom előtti keresztre kötötték, majd nyilvánosan megnyúzták, fájdalmas testét pedig még be is sózták. A túlélő Gyantár Verona szemtanúja volt a véres gonosztettnek, amint a csőcselék kórusszerű buzdításainak is: „Nyúzzad!” „Sózzad!” Képzeljük el, ahogy megfogják a magát tisztességesnek tudó, nem is menekülő csendőrt, és a partizánló lova után kötik. Órákon át húzzák a sokáig vergődő, véres testét Csurog körül. Magunk előtt látjuk, érezzük ezt a sorsot? *És most képzeljük el, hogy ők nem magyarok, hanem az 1942-es újvidéki razzia szerb vagy zsidó áldozatai!* Csakhogy megértsük és átérezzük, hogy miről is van itt szó. Jóllehet, ők igenis magyarok voltak, és kizárólag a magyar hazafiasságuk miatt lettek halálra gyötörve.

Erről szólnak azok a bizonyos *Fejezetek a ráncjárások történetéből*. A történelmi tények tényleg tárgyilagos és kendőzetlen föltárása nélkül ugyanis még a kettős állampolgárság megadása is édeskeveset ér...